

## O povolání a úkolu Ježíšových žáků

Základ kázání: Marek 1,14-15

Čtení: Marek 1,9-20

Písň: 442, S 331, 385, 172, 384

**T**o se prý kdysi v poušti ozýval prorocký hlas, který volal: “Připravte Bohu cestu, připravte se, hleďte srovnat, co je křivé, špatné a nefér, vyrovnejte mu stezky.” Byl to hlas Jana Křtitele a lidi za ním proudili a přijímali křest.

Jednou se tu objevil i Ježíš. Také on byl od Jana pokřtěn a když vystupoval z vody, uslyšel z nebe hlas: “Ty jsi můj milovaný syn, tebe jsem si vyvolil.” Mimochodem jiný vypravěč evangelia to povídá tak, že ten hlas slyšeli všichni, kdo tam byli, takže od začátku věděli, kdo Ježíš je. Ale Marek to líčí takhle – že ten hlas slyší jen Ježíš sám. Nikdo ještě neví, co od něj čekat, a na Ježíšovi je, jak to všechno ustojí.

**V**té poušti pak Ježíš strávil čtyřicet dnů (to není tak úplně časový údaj, tohle číslo v Bibli znamená, že co se tu děje, je důležité). Satan neboli vrchní představitel zla na něm dělal pokusy, jestli by se nedal chytit na nějaké lákadlo. Z jedné strany dravá zvěř a pekelná sběh, z druhé ho obsluhují andělé. Zní to skoro jako pohádka, ale není. Však tak žijete i vy: z jedné strany po vás jde slabost, nemoci, únava, pokušení, nebezpečí všeho druhu (prostě dravá zvěř), z druhé síla, ani nevíte odkud, Boží přítomnost a požehnání (řekněme obsluha rovnou z chórů andělských).

Všelijakých pokušení má člověk vždycky na výběr a je na něm, co s nimi. Když se do nějakého zamotáme, může to být dost příjemné a málokdo v tu chvíli řeší, co bude potom, až se to zlo, v němž teď plavu, někudy provalí a co bude dál. Z jedné strany dábelské nástrahy, z druhé strany pomoc z nebe. Ta pomoc však není jen v síle, abych pokušením odolal (kéž by). Evangelium

neboli dobrá zpráva znamená víc: že když jim neodolám (což se žel stává), nestanu se hned kořistí pekla. I kdybych v tom vězel až po uši, Ježíš peklo odzbrojil (tohle je evangelium), takže i když chybuju, můžu se z toho vymotat zase ven. Což není zrovna snadné, tak proto ta nebeská pomoc, kterou vnímám třeba jako odpuštění.

Ježíš ďablovi nepodleh, naopak se sám stal nebeskou pomocí nám ostatním. Ale o tom bude ve vyprávění řeč později.

**P**ak Ježíš přišel z pouště a začal kázat: “Přátelé, ten čas už je tady. Boží království je na dosah, tak se mu obraťte v ústrety” (čiňte pokání se tomu taky říká). Srovnejte si cestu podle Boží mapy, a jestli jste zabloudili a jdete špatně, vraťte se zpět (povede vás šipka odpuštění).

“Přiblížilo se království Boží,” řekl Ježíš. Z té věty nepoznáte, jestli už je hodně blízko nebo jestli to bude ještě trvat dlouho. Ale hlavně z ní nevyzvíte, co to Boží království vlastně je. Jen to, že vladařský trůn patří jedině Bohu. A protože je Bůh vládce opravdu mocný, vypadá to v jeho zemi doopravdy dobře, rozhodně líp než v té nejzaslíbenější zemi, jakou jsme kdy my lidi mohli zatím poznat nebo jakou si kdo vysnil.

Není divu, že o tom víc neumíme říct (i když bychom zvědavcům rádi ledacos misijně vysvětlili). To proto, že k nám to království přichází – což znamená, že není naše ani od nás, nezávisí na našich schopnostech a silách, nýbrž je takřikajíc z druhé strany. Dar, který zanedlouho dostaneme, ale ještě je zabalený, takže je skutečně těžké ho detailně popsat. A tak si zatím v Bibli aspoň hledáme, co by to tak mohlo být (co Bůh lidem slíbil): vysvobození, úleva, nové síly, potěšení, láska.

“Už je to na dosah,” řekl Ježíš, “tak se k tomu přesměrujte a věřte, že vám to Bůh opravdu dá, když vám to připravil.”

**N**a tenhle Boží dar nemáme čekat nečinně. Boží království je zatím toliko slíbeno, ale těšení na to, co od něj čekáme, už můžeme dopřát i druhým lidem. Přinejmenším jim říct, že

vysvobození, úleva, potěšení, odpuštění a láska jsou hodnoty, pro které stojí za to žít. A v rámci svých sil jim můžeme dát i ochutnat, jak to prožíváme a jak nás ten dar už teď těší.

Na tohle nemusíte být žádní bezchybní, vzoroví a výmluvní přeborníci. Ježíš si pro ten úkol vybral pár obyčejných lidí, kterými ostatní spíš pohrdali. Řekl, že se nemají věnovat jen vlastní obživě, ale víc i druhým lidem. Pořádnou průpravu na to neměli, ale to tolik nevadilo: to hlavní se stejně měli teprve učit od něj (to se od té doby ostatně nezměnilo a platí to i o nás).

Víte, jak to bylo dál. Ježíšův příběh (zvaný evangelium) pokračoval až k hlavnímu městu té země a pak za město, tam, co stávají šibenice. A odtud na hřbitov, to dá rozum. A ze hřbitova zase zpátky do života. To už rozum nedá, jenže když přichází Boží království, lidský rozum se v tom všem hned nevyzná. A lidská smrt, ta se stane jen smutnou hranicí, za kterou nic nevidíme, ale na víc nemá. “Když je Bůh s námi, kdo by nás od něj mohl zahnat a sebrat nám jeho lásku?” ptávali se lidé a odpověď zní: nikdo přece. “Ani dravá zvěř?” Ani dravá zvěř.

V krátkém doslovu na samém konci vyprávění evangelista Marek ještě dodá, že kdo uvěří, ten se sice démonům a běsům nevyhne, ale – i když jsou nad naše síly – díky Boží přítomnosti je budeme moci zahánět na útěk a tolik se jich nemusíme bát (protože to, co už neuneseme, na sebe dobrovolně a pro naše dobro bere Bůh).